

Minningarorð Um Hergeir Davidsen, á Sandi

Frigggjadagin hin 13. juni 1986 komu deyðsboðini av Hergeir Davidsen á Sandi. Hetta kom kanska ikki so óvæntað aftaná drúgva sjúkralegu.

Hergeir Davidsen varð føddur á Sandi kyndilsmessudag, hin 2/2-1931, og var sostatt bert 55 ár, nú hann doyði. Foreldur hansara vóru Steinbjørn og Estrid Davidsen, Sandi.

Sum ungur lærði Hergeir til timbursmið og fekk sær seinri tekniska útbúgving í Danmark á hesum øki. Mitt í 50-árunum fór Hergeir til Grønlands at arbeiða og starvaðist har til júlíni 1957. Í Grønlandi fekk Hergeir sær eisini konu, og giftist við Bodil. Tey eiga í dag tvey vaksin børn saman.

Heimafturkomin búsettust tey á Sandi, og fór Hergeir tá at starvast innan byggivirksemi, eina mest innan byggifelagið hjá Gunnar Waagstein. Tá nýggjur skuli varð bygður á Strondum mitt í sekstíárunum, tá stóð Hergeir fyrri hesum arbeiðinum.

Við kommunuvalið 1970 varð hann valdur inn í bygðaráðið á Sandi, og var valdur til formann. Sum formaður í bygðaráðnum ið ár kom hann at luttaka í tí útbygging, sum tá byrjaði, og seinri hevur lagt lunnar undir tann framburð, sum hevur verið í bygdini síðani tá.

Eisini innan onnur øki hevði Hergeir serligan áhuga at virka, eitt nú við at fáa eitt kommunalt slökkilið at virka og fáa til vega neyðuga útgerð, og hevur verið formaður fyrri hesum líka til nú. Seinri tá bjargingarfelag varð stovnað her, tá varð Hergeir ein undangongumaður fyrri hesum.

Tá telefonin varð automatiserað og nýtt telefonhús skuldi byggjast her, varð aftur heitt á Hergeir at standa fyrri hesi bygging. Efti hetta kom hann at starvast innan Telefonverkið sum telefonmaður, og var hann í hesum starvi, nú hann gjørdist sjúkur og doyði. Ein er vitandi um, at Hergeir av sínum samstarvsmonnum og leiðsluni á Telefonverkinum var avhildin og mettur sum álitismaður.

Politiskt ivaðist Hergeir Davidsen ongantíð í, hvar hann hoyrði heima. Hann var í nógv ár ein hollur stuðul fyrri javnaðarflokkin í Sandoy, og her verður missurin, nú hann er farin mettur stórur, men størstur er missurin fyrri tey avvarðandi, konuna Bodil, dóttirina Ketty, sonin William og seinast, men ikki minst, fyrri pápan Steinbjørn Davidsen.

Friður veri við minninum um Hergeir Davidsen.

Tóralvur

Minningarorð um pápa mín Magnus Vilhelm Tórsheim

Sár vóru boðini, tá eg frætti, at pápi og vinmaður mín Magnus legði árarnar inn, og síðsti teinurin av lívsins sjóarfalli var rógvin, og at viðurskipti okkara millum blivu ógreidd av grundum, ið í hesum sambandi skulu verða ósagdar.

Deyðsboðini komu ikki óvæntað á meg, tá hann var komin at sita í rullustóli, og henda stóðan var alt annað enn eyðkenni fyrri babba, sum altíð var virkin, og kendi seg frian á hestbaki sjálvt á ellisárum. Fyri hann hevði náttúran sál, sum prógvaði skapunarverkið í allari sinari dýrd, hvar skaparin skapti vindin og gjørdi morgunroðan til myrkur. Trúgv á eina slíka makt ger tann sterka veikan í einari slíkari leinkjan til rullustól, og kann hugsast, at í slíkum førum at prædikumaðurin hevur rætt, tá hann málber seg: At deyðadagur er betri enn føðingardagur.

Eftir standa minnini hjá okkum systkjum, Margit, Bøgga og mær sjálvum, um tær ríku barnaløtur úti við Íslandsveg, og haldi eg tað vera óvboðið, at prestur við babbasa gravarferð gloymir, ella er biðin um at burturgloyma tað ríka hjúnarbandið millum mammu okkara Marin Kristinu og Magnus, hvar vit børn bert kendu gleði og gaman, og var góðskan og uppalingin, og mammusa bliða lyndi, okkara barlast, sum ber okkum víðari gjøgnum lívið, hóast svartaspilla kom í okkara lívsveltu.

Nú leitar mín hugsan aftur til tær ríku løturnar ið untust okkum at vera saman á hestbaki á fjøllunum, og tær søgur, ið blivu fortaldar, sum ikki allar toldu dagsins ljós. Slíkan frásøgumaður skal leitast leingi eftir.

Fyri umleið 6 árum síðani, tað er ógrundað at nevna orsökina, blivu »rossasporini« stongd, og niðurløgd bleiv brátt á »støvets á« tann vælhyrda lívsslóðaða gotan, har hýrurin altíð var goður og lyndi lætt, og úti-stongdir blivu mætir vinnmenn, og haraftrat kom við tí nýggja rákinum fyrr avskrivaðir »hulduvinir«, ið við sínum »Prinsagemytte« náttúrliga vóru burtur líkaðir, sum tað menniskjaliga ókrút í lívsins veltu, fram í

dagsins ljós, eins og kyknini ið ikki tola dagsins ljós hætta seg fram móti kvøldi, tá dimmi fjallir yvir hugsunarbrekinu — vælhyrd, tá øðrum gongst illa, fyrri eina løtu at gloyma síni egnu menniskjaligu brek og hjálparloysi.

Løgið var, at bestu »Shangri La« vinir hansara ikki taldust í fylginum nú babba — rossavinurin mikli — bleiv borin út. Gloymdur er hann ikki, men hugsandi er, at teir vildu í brósti bera tey minni um tann óbroytta babba við teim óbundnu og frælsislyntu eyðkenni, sum sat fast í saðilboga og royndi hvat fótur duga.

At enda fari eg bert at bera góð minni um babba, sum nú brátt saðlaði »Pegasus« og reið á tí veingjaða hestinum seinasta túrin ið ber móti ljósins strond, har ikki er rúm fyrri sorg bert gleði, og eri eg ikki í iva eina løtu, um at babbasa hugsan í dag ber móti teim ríku løtum vit høvdu saman á fjøllunum virkaði av Harranum, sum pápi setti sitt álit á, men spell var, at ikki bleiv rúm fyrri minnunum um upprunaheimið við Íslandsvegin. Men barnaminni kunnu ikki takast, og leitar mín hugsan og tankar á hesa bjørtu lívssøgu okkara, har mamma, babba, Margit, Bøgga og eg untust eitt ríkt felagsliv.

Spell er, at babba ikki hvílir við mammusalið, har hann sjálvur hevði reitt sær ból, tá kvøldarsól hansara um deyðsheystið svann, men troystin hjá okkum systkjum er, at foreldur okkara aftur kunnu sameinast handan tjald.

Benny

»FØROYA BJØR«, XPXO, Klakksvík, T/F Føroya Bjør, Klakksvík, Einar Waag, Klakksvík, torlastskib — singledækker, J. Ring Andersen, Svendborg 1936, uklasset, 71 nrt, 174 brt, 200 tdw, 30,5 m.oa., 7,49 m, 3,96 m, 1 luge 3,9 x 2,5 m, B&W/Alpha 1957, 420/309 hk/kw, ex »Vidøy«.

Lastin turr

Hóast tað eru »vátar« vøur, Føroya Bjør flytur millum oyggjarnar, so er skipið kortini eitt tørlastskib sambært donsku árbókini Dansk Illustreret Skibsliste.

Í bókini eru eisini føroysk skip, onnur enn fiskiskip, við mynd og tekniskum upplýsingum.